Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	10Co/266/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1213229618
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2018:1213229618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: S.. S. K., J.. XX. XX. XXXX, G. W.. N.. I. Č.. XXXX/X, G., zastúpený: LEGAL CARTEL s.r.o., ul. Na Hrebienku č. 5433/40, Bratislava, IČO: 36 677 175, proti žalovanej: L. K., J.. XX. XX. XXXX, G. N. W.. Č.. XX, G., M. na O.: H. W.. Č.. XXX/X, Z., zastúpená advokátkou: JUDr. Libuša Dočkalová, Lachova ul. č. 32, Bratislava, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. júna 2016, č. k. 11C/255/2013 - 210, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti a žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava v znení: „Ospravedlnenie S.. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem S.. S. K., ortopédovi II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. Zita Patková.“ p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti, žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie S.. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem S.. S. K., ortopédovi II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti

postupu ošetrujúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K..“; žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 118a ods. 1, 2, § 135 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že konaním žalovanej skutočne došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, a preto priznal žalobcovi morálnu satisfakciu v podobe uloženia povinnosti žalovanej primerane sa mu ospravedlniť. Zamietnutie žaloby v časti nároku na poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil vecne nesplnením predpokladov na priznanie náhrady nemajetkove ujmy v peniazoch. K námietke žalovanej, namietajúcej nedostatok svojej vecnej pasívnej legitimácie v konaní uviedol, že v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. je viazaný rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03. 07. 2013, a ktorým bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v liste - Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že S.. S. K. povedal, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, teda inému ublížila na cti tým, že ho urazila, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobila ujmu na cti. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, Odboru opravných prostriedkov, referátu vnútorných vecí číslo: OU-BA-OOP1-2016/043042/MIH zo dňa 29. 04. 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 05. 2016, bolo zamietnuté odvolanie žalovanej a zároveň potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-BA-OVVS2-2016/029557, Pr-1426/2-2013-BA/V75 zo dňa 18. 03. 2016, ktorým bol zamietnutý jej návrh na povolenie obnovy konania ukončenej prvostupňovým právoplatným rozhodnutím, teda z dôvodu viazanosti týmto právoplatným rozhodnutím, ktorého zmeny sa žalovaná môže nateraz domáhať len v konaní o povolenie jeho obnovy, čo aj neúspešne urobila, vychádzal z predpokladu, že v konaní je jednoznačne pasívne vecne legitimovaná, a preto ani nepovažoval za potrebné v konaní vypočuť navrhovaných svedkov K. K. M. M. K., ktorí mali potvrdiť skutočnosť, že žiadosť o prešetrenie správnosti ošetrujúceho lekára nenapísala ani nepodpísala. Poukázal na skutočnosť, že písomné čestné prehlásenie M. K. zo dňa 24. 02. 2016, ktorý bol v priestupkovom konaní vypočutý ako svedok, kde však neuviedol, že autorom listu je on, nepreukazuje, že predmetnú žiadosť žalovaná nepodpísala, nakoľko nie je zrejmé, prečo až takmer 3 roky po podaní žiadosti a dávno potom, ako bola žalovaná uznaná vinnou v priestupkovom konaní podáva uvedené prehlásenie, t. j. prečo tak neurobil už skôr, a preto jeho konanie považoval za účelové s tým, že za rovnako účelové považoval aj predloženie odborného stanoviska súdnej znalkyne z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo, S.. S. L. zo dňa 30. 05. 2016 až na 3. pojednávaní, teda približne 3 roky po podaní predmetnej žiadosti a vydaní rozhodnutia v priestupkovom konaní, ktoré bolo vypracované na žiadosť žalovanej a týka sa posúdenia jej sporného podpisu na listine zo dňa 25. 03. 2013, keď na tento dôkaz nemohol prihliadať nielen z dôvodu viazanosti rozhodnutím o priestupku (§ 135 ods. 1 O. s. p.), ale aj z dôvodu uvedeného v 118a ods. 1, 2 O. s. p., podľa ktorého vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka sú účastníci povinní opísať rozhodujúce skutočnosti o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania, pričom na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd neprihliada, keď nejde o skutočnosť alebo dôkaz, ktoré vyšli najavo až po prvom pojednávaní, a ktoré žalovaná nemohla bez svojej viny včas uviesť, nakoľko jej nič nebránilo takýto dôkaz predložiť už oveľa skôr, dokonca už v priestupkovom konaní. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že aj v prípade, ak by nebol viazaný rozhodnutím vydaným v priestupkovom konaní podľa § 135 ods. 1 O. s. p., musel by obranu žalovanej spočívajúcu v tvrdení, že predmetnú žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára nenapísala ani nepodpísala, vyhodnotiť ako účelovú, nakoľko to vyplýva predovšetkým z jej vyjadrenia k žalobe, v ktorom uviedla, že jej švagor ju poprosil, či by mohol sťažnosť napísať v jej mene a celej rodiny K., s čím vopred súhlasila, keď vo svojej výpovedi dňa 01. 07. 2014 naopak uviedla, že sa dozvedela o tom, že žiadosť bola podpísaná v jej mene až na druhý deň po odoslaní žiadosti na Úrad pre dohľad, avšak na druhej strane do zápisnice o prejednávaní priestupku spísanej dňa 25. 06. 2013 na Obvodnom úrade Bratislava, odbore všeobecnej vnútornej správy, vlastnoručne podpísanej a po zákonnom poučení, že má vypovedať pravdu uviedla, že na predmetnom liste je jej podpis, a preto rozpornosť jej tvrdení spôsobuje, že jej tvrdenie, že predmetnú žiadosť nenapísala a nepodpísala, je nedôveryhodné. Poukázal na skutočnosť, že o postoji žalovanej k obsahu predmetnej žiadosti navyše svedčí aj skutočnosť, že bez ďalšieho telefonicky aj písomne komunikovala s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý ju žiadal o doloženie plnomocenstva od jej svokry, keď tak urobila potom, čo podľa jej tvrdení už vedela, že obsahom žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára sú inkriminované tvrdenia „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť

nebudem“, pričom sa od obsahu uvedenej listiny nijakým spôsobom doteraz nedištancovala, keď malo ísť o výroky osoby, ktorú nikdy predtým osobne nestretla, teda ich nikdy od žalobcu počuť nemohla a nikdy sa ani len nepokúsila preveriť si ich pravdivosť u samotného žalobcu, napriek tomu sa aktívne v uvedenej veci angažovala. Nestotožnil sa s námietkou žalovanej, že konaniu bráni prekážka res iudicata (v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p.) z dôvodu, že rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 07. 2013, a ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, nakoľko rozhodnutie o priestupku vydané v správnom konaní vo všeobecnosti nemôže založiť takúto prekážku súdneho konania, ktorého účelom je zabezpečenie spravodlivej ochrany ohrozených alebo porušených práv a oprávnených záujmov účastníkov. Uviedol, že v súdenom prípade je účelom a predmetom súdneho konania ochrana osobnosti žalobcu ako súkromnej fyzickej osoby, ktorý má ako každý iný človek aj v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručené právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, avšak účelom priestupkového konania je ochrana verejného záujmu spoločnosti na tom, aby sa dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov, a poukázal na paradox v obrane žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdí, že rozhodnutie o priestupku by malo podľa nej zakladať prekážku res iudicata, ale na strane druhej spochybňuje uvedené právoplatné rozhodnutie v tom, že nie je páchateľkou uvedeného priestupku. K nároku žalobcu na ochranu osobnosti uviedol, že v časti určovacieho výroku a povinnosti žalovanej poskytnúť mu morálnu satisfakciu - ospravedlnenie v ním požadovanom rozsahu, je žaloba dôvodná, nakoľko ochranu osobnej cti poskytuje Občiansky zákonník výlučne proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižujú jeho česť u iných ľudí a ohrozujú tak vážnosť jeho postavenia a uplatnenie v spoločnosti, keď nie je rozhodujúce, či k ujme skutočne došlo, ale postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania takú ujmu spôsobiť s tým, že k porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe, avšak uverejnenie, resp. šírenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, resp. podanú informáciu. Uviedol, že z výpovede žalovanej v priestupkovom konaní, ako aj z jej vyjadrení v konaní vyplýva, že uvedené tvrdenia mali z úst žalobcu odznieť v súkromnom rozhovore s jeho (vtedy ešte) manželkou S.. V. K., keď spolu diskutovali o svokre žalovanej S. K., pričom mal hovoriť „niečo v tom zmysle“, že sú s ňou problémy a on zadarmo robiť nič nebude a žalovaná sa mala o týchto tvrdeniach dozvedieť len sprostredkovane od svojho Š. M. K., ktorý mal byť v tom čase prítomný v byte žalobcu a jeho manželky s tým, že toto tvrdenie mal len začuť, resp. odpočuť, a preto ak by tieto tvrdenia z úst žalobcu aj odzneli, bolo to v súkromnom rozhovore medzi ním a jeho manželkou, teda nemohli byť adresované ani navrhovanému svedkovi M. K., ktorý ich mal len začuť, resp. odpočuť, lebo sa v danom čase podľa svojho vyjadrenia mal nachádzať v predmetnom byte, a už vôbec nemohli byť vyslovené ako návrh, či výzva na poskytnutie úplatku adresované ošetrovanej pacientke S. K., resp. jej príbuzným. Poukázal na skutočnosť, že nie je ani zrejmý (a zrejme s odstupom času už ani jednoznačne a bez pochybností zistiteľný) celkový kontext týchto údajných tvrdení žalobcu, keďže v danom prípade by mohlo ísť o rôzne súvislosti (napríklad, že nebude pracovať mimo pracovnej doby, keď v konaní nebolo žalovanou popreté tvrdenie žalobcu, že jej svokru niekoľkokrát navštívil aj doma za účelom aplikácie injekcie a pod.), pričom o nejasnom kontexte údajných slov žalobcu svedčí aj vyššie spomenutá formulácia použitá M. K. ako svedkom v priestupkovom konaní, že „hovoril niečo v tom zmysle“, preto ak by aj predmetné tvrdenia, že „s mamou sú len problémy“ a „nič nebude robiť zadarmo“, zo strany žalobcu odzneli, podstatná pre toto konanie je skutočnosť, že žalovaná v Žiadosti o prešetrenie postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 zasadila tieto tvrdenia do úplne iných okolností a kontextu, ako mali údajne odznieť, že ich mal žalobca vysloviť v komunikácii s pacientkou, resp. jej príbuznými v rámci pooperačnej starostlivosti o túto pacientku, teda pri nejakom stretnutí s nimi, čo výslovne evokuje predstavu, že si týmito slovami žiadal od žalovanej, resp. ďalších príbuzných jej svokry a pacientky S. K. úplatok. Uviedol, že týmito tvrdeniami uvedenými žalovanou v predmetnej žiadosti, hoci by aj boli samé o sebe pravdivé v tom zmysle, že žalobca sa mal na inom mieste (v súkromnom, t. j. vlastnom byte), v kontakte s úplne inou osobou (v súkromnom rozhovore s manželkou) a v inom celkovom kontexte vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, resp. že „nebude nič robiť zadarmo“, došlo jednoznačne k neoprávnenému zásahu do jeho cti a povesti, pretože boli nielen skresľujúce skutočnosť (ohľadom správania sa žalobcu pri komunikácii s príbuznými svojej pacientky v rámci pooperačnej starostlivosti), ale boli aj vyslovene zavádzajúce a klamlivé s cieľom vyvolať predstavu o žalobcovi ako o lekárovi, ktorý si priamo od príbuzných svojej ťažko chorej pacientky pýtal úplatok v rámci plnenia svojich pracovných povinností, čo hrubo odporuje realite, keď navyše formulácia uvedená v sťažnosti „Komunikácia s S.. K. sa

zhoršovala, používal výrazy: „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, kde je použitý nedokonavý vid slovesa „použiť“, evokuje dojem, že išlo o viackrát sa opakujúce vyjadrovanie žalobcu, preto toto skutkové tvrdenie bolo spôsobilé narušiť a ohroziť práva žalobcu chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Poukázal na skutočnosť, že z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval z hmotnoprávneho hľadiska za podstatné pre svoje rozhodnutie vypočuť žalovanou navrhovanú svedkyňu S.. V. K., ktorá mala byť prítomná pri inkriminovanom výroku žalobcu, keďže nie je rozhodujúce, či inkriminované výrazy pred ňou vôbec niekedy vyslovil, keďže s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, by sa ani jej výsluchom nepodarilo bez pochybností preukázať pravdivosť tvrdení žalovanej, aspoň čo do skutočnosti, že výroky „s mamou sú len problémy“, „že nebude nič robiť zadarmo“ vôbec niekedy žalobca vyslovil, pretože by v danom prípade išlo len o tvrdenie proti tvrdeniu, nakoľko žalobca ako druhý účastník tohto rozhovoru výslovne túto skutočnosť poprel. Uviedol, že z jeho úradnej činnosti mu je a aj účastníkom konania známe, že medzi žalobcom a svedkyňou došlo k rozvratu a rozvodu ich manželstva, preto dôveryhodnosť navrhovanej svedkyne by mohla byť žalobcom účinne spochybnená. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že v zmysle aktuálnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 146/2008) neoprávneným zásahom do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie sú prejavy, ktoré podľa obsahu, formy a cieľov je možné považovať za upozornenie, podnety alebo žiadosti o objasnenie a prešetrenie určitých okolností, ak boli urobené v prostredí oprávnenom vec riešiť, preto kritériom je vždy posúdenie, či tvrdený zásah je potrebné v konkrétnom prípade ešte podradiť pod kategóriu výkonu zákonom predpokladaných oprávnení, alebo či sa už jedná o exces z takýchto možností, teda ide o situácie, kedy nad individuálnymi záujmami jednotlivých fyzických osôb, do ktorých osobnosti je zasahované, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší osobitný verejný záujem, avšak takýto zásah do osobnostných práv zostáva povoleným za predpokladu, že sa stal primeraným spôsobom a zároveň nie je v rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je potrebné s ohľadom na zabezpečenie elementárnej úcty k dôstojnosti jej osoby bezpodmienečne trvať, pričom táto licencia nie je daná tam, kde sa sťažovateľ dopustí excesu. Uviedol, že v prípade hodnotiaceho úsudku, ktorý je vo všeobecnosti samotnou podstatou podnetu na prešetrenie postupu lekára pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a ako taký je predpokladaný zákonom v rámci vykonávania dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou prostredníctvom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou podľa zákona č. 581/2004 Z. z., keď jeho formulár je dokonca zverejnený na stránke tohto úradu, je pri posudzovaní neoprávnenosti zásahu potrebné skúmať len to, či nedošlo k excesu, avšak v prípade vyššie uvedených tvrdení žalovanej, dospel k názoru, že tu k excesu došlo. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v zmysle ustálenej judikatúry a odbornej literatúry sa osoba, do ktorej práva na ochranu osobnosti bolo zasiahnuté, môže domáhať jednak upustenia od neoprávneného zásahu, odstránenia následkov takéhoto zásahu, poskytnutia primeraného zadosťučinenia, a to aj vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako aj poskytnutia inej ochrany (napríklad určovacím výrokom súdu), nakoľko výpočet právnych prostriedkov ochrany uvedený v § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je iba príkladný s tým, že pokiaľ ide o satisfakciu v podobe uloženia povinnosti ospravedlnenia určitého obsahu s určeným spôsobom jeho realizácie, táto by mala byť primeraná (rovnocenná) so samotným zásahom, keď satisfakciu je možné považovať za primeranú v prípade, ak môže ovplyvniť v zásade rovnaký okruh subjektov, ktoré mohol ovplyvniť neoprávnený zásah, nakoľko cieľom je, aby ospravedlnenie na jednej strane splnilo satisfakčný účel, aby dôsledne zodpovedalo okolnostiam neoprávneného zásahu, no tiež, aby pôvodcu zásahu nepostihovalo nadmieru, ktorá týmto okolnostiam zodpovedá, a ktorú od neho možno spravodlivo požadovať. Uviedol, že nakoľko dospel k záveru, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu konaním žalovanej skutočne došlo, rozhodol zodpovedajúco tomuto záveru vo výrokovej časti I. napadnutého rozsudku, keď súčasne dospel k záveru, že požadovaný spôsob ako aj navrhované znenie ospravedlnenia zodpovedajú vyššie uvedeným kritériám, a preto vo výrokovej časti II. rozsudku priznal žalobcovi morálnu satisfakciu za neoprávnený zásah do jeho osobnosti v podobe uloženia povinnosti žalovanej primerane sa mu ospravedlniť, a to listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnice Bratislava, teda formou zodpovedajúcou tomu, ako bol uskutočnený samotný zásah do jeho osobnosti - občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o poskytnutie satisfakcie (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, táto prichádza do úvahy vtedy, ak skutočne nastali na strane osoby, do práv ktorej bolo zasiahnuté, následky najmä v podobe zníženia dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere a súčasne, ak je splnený predpoklad, že morálna satisfakcia podľa § 13 ods. 1 je nepostačujúca, pritom pre vyhovenie žalobe na poskytnutie morálnej satisfakcie stačí, ak zásah bol spôsobilý spôsobiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale na rozdiel od toho, priznanie nemajetkovej

ujmy v peniazoch (peňažnej satisfakcie) vyžaduje, aby boli v konaní preukázané aj negatívne následky daného zásahu, nestačí iba možnosť takýchto následkov, nakoľko aplikácia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vychádza z dvoch základných funkcií, a to zo satisfakčnej a preventívnej, pričom nesporne prioritná je satisfakčná funkcia, ktorou je optimálne vyváženie a zmiernenie následkov zásahu. Uviedol, že v zásade výnimočne je podľa judikatúry ESĽP dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj preventívna funkcia, najmä v prípadoch opakovaných zásahov zo strany tzv. bulvárnej tlače, v ktorých nadobudne priznanie zadosťučinenia v peniazoch charakter sankcie, ktorá však v zásade nemôže byť likvidačná, pričom sa okrem iného vyžaduje zhodnotenie výnimočnosti aplikácie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch so zreteľom na to, že pri uvedenej náhrade ide iba o čiastkový (jeden) prostriedok ochrany, vznikajúci iba za predpokladu, že ostatné prostriedky sa javia ako nedostatočné s tým, že sa tiež vyžaduje posúdenie, či zásah do osobnosti možno označiť ako zásah uskutočnený v značnej miere, t. j. posúdenie jednotlivých okolností prípadu a následne je potrebné uvedené skúmať vo vzťahu (v súvislosti) s inými ústavnými právami (často najmä na slobodu prejavu a právom na informácie), keď v danom prípade by mohlo prichádzať do úvahy zákonom predpokladané právo podať podnet na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie predpokladov na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď ním navrhnutá a v konaní vypočutá svedkyňa O.. S.. N. I., prednostka II. ortopedicko traumatologickej kliniky LFUK a UNB, vo svojej výpovedi zníženie jeho dôstojnosti a vážnosti v značnej miere nepotvrdila, nakoľko na otázku, ako žalobcu ako svojho kolegu, prípadne podriadeného, vnímala pred podaním sťažnosti žalovanou na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a ako po nej, uviedla, že vystupuje v rámci kolektívu kolegiálne a profesionálne, preto ako kolektív ani nevedia viac o tejto sťažnosti, lebo sa nepretriasala, pričom na otázku, či si pamätá, kto bol prítomný na porade, kde bola prezentovaná sťažnosť, uviedla, že si to nepamätá, bolo to už dávno s tým, že následne uviedla, že sťažnosti na postup lekárov sa prejednávajú tak, že prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a je vypočutý názor toho lekára, potom sa na samotnom rannom sedení len zreferuje, nediskutuje sa o tom, aby sa predišlo klebeteniu, a s odstupom času si nepamätala, ako bola na rannom sedení zreferovaná sťažnosť žalovanej v prípade S. K., a zároveň uviedla, že osobne zmenu správania kolegov k žalobcovi nevnímala, pretože je typ kolegu, ktorý je priamy a nemali dôvod na základe sťažnosti zmeniť na neho názor, hoci určite vnútorne trpí, hlavne keď bola sťažnosť uzavretá ako neopodstatnená. Poukázal na skutočnosť, že hodnotil aj tú časť výpovede svedkyne, v ktorej uviedla, že podľa jej vedomostí sa so žiadosťou žalovanej o prešetrenie správnosti postupu žalobcu určite oboznámili na generálnom riaditeľstve Univerzitnej nemocnice Bratislava, ďalej osoba, ktorá je zodpovedná za riešenie sťažností, riaditeľstvo nemocnice Petržalka a pracovný kolektív lekára, celá klinika, avšak z uvedeného vyjadrenia, s ohľadom na ostatné časti jej výpovede (ako kolektív ani nevedia viac o tejto sťažnosti, lebo sa nepretriasala) vyplýva, že takto široko vymedzený okruh subjektov zrejme nebol oboznámený s celým obsahom predmetnej žiadosti, ale iba s faktom, že takáto žiadosť bola podaná a že sa týkala správnosti postupu žalobcu ako ošetrujúceho lekára, pričom samotné podanie takejto žiadosti spadá pod vyššie spomínanú zákonnú licenciu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere a súčasne, že morálna satisfakcia vo forme ospravedlnenia je nepostačujúca, preto uplatnený nárok na poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nepovažoval za dôvodný. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne citáciou tohto zákonného ustanovenia a žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách konania, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur a náhradu trov prvoinštančného konania v sume 716,56 eur, ako aj odvolacieho konania v sume 119,84 eur. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nepreukázal, že došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a súčasne, že morálna satisfakcia vo forme ospravedlnenia je nepostačujúca, nakoľko s poukazom na § 11 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá kumulatívne splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok, že morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom

prípade nepostačujúce (musí byť splnená v každom prípade) a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere (pravidelná podmienka). Uviedol, že zo znenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka („najmä preto“) treba ale vyvodiť, že súdu nebráni nič v tom, aby (in concreto) prihliadol pri svojej úvahe o priznaní zadosťučinenia v peniazoch prípadne aj k iným aspektom konkrétneho prípadu, ale len za predpokladu, že tieto aspekty budú svojím významom a váhou zrovnateľné s uvedenými podmienkami zákonom výslovne stanovenými, pričom z obsahu zákonných podmienok stanovených v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zadosťučinenie v peniazoch plní len podpornú (subsidiárnu) funkciu, t. j. nastupuje vždy až potom, keď sa morálne zadosťučinenie ukázalo (úplne alebo sčasti) nepostačujúce. Poukázal na skutočnosť, že zadosťučinenie v peniazoch možno považovať za občianskoprávny prostriedok výnimočného charakteru, nakoľko jeho použitie prichádza do úvahy len v tých kvalifikovaných prípadoch, keď objektívne posudzované, došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, avšak Občiansky zákonník nestanovuje pre vznik občianskoprávnej sankcie vo forme zadosťučinenia v peniazoch vedľa objektívnych predpokladov (neoprávnený zásah, vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby predstavujúce zníženie jej dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere) žiadny subjektívny predpoklad na strane pôvodcu neoprávneného zásahu, t. j. konkrétne zavinenie (či už vo forme úmyslu či nedbanlivosti). Žalobca v odvolaní uviedol, že nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi, teda ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadosťučinenia primerane zmierniť, pričom toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá ale musí vychádzať z jednotlivých okolností, tak z celkovej povahy konkrétneho prípadu, keď ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere s tým, že kedy o takto vymedzenú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby pôjde a kedy nie, bude musieť súd vždy hodnotiť tak podľa celkovej povahy, ako aj podľa jednotlivých okolností každého konkrétneho prípadu zvlášť. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne prihliadnuc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria), keď uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvania ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej osoby. Uviedol, že takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium), pričom až súd dospeje na základe všetkých zistení k záveru, že v konkrétnom prípade k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere skutočne došlo, prizná postihnutej fyzickej osobe zadosťučinenie v peniazoch, preto nestačí len púha možnosť zníženia dôstojnosti, či vážnosti fyzickej osoby v značnej miere, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 06. 2009, sp. zn. 2 Cdo 163/2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 05. 2010, sp. zn. 5 Cdo 202/2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 02. 2011, sp. zn. 5M Cdo 7/2010). Žalobca poukázal na skutočnosť, že z dokazovania vykonaného obsahom listinných dôkazov jednoznačne vyplynulo, že s obsahom žiadosti o prešetrenie správnosti jeho postupu ako ošetrujúceho lekára sa oboznámil riaditeľ Univerzitnej nemocnice Bratislava S.. S. G., K.., I. Q. H., sťažností a súčinnosti s ÚDZS UNB doc. PhDr. Markéta Vladárová, PhD. MPH, zástupca riaditeľa UNB pre Nemocnicu sv. Cyrila a Metoda S.. K. N., MPH, prednostka II. ortopedicko-traumatologickej kliniky LFUK a UNB O.. S.. N. I., K.. a primár ortopedického oddelenia S.. G. Š., K.., pričom z výsluchu svedkyne O.. S.. N. I., K.. I., že s obsahom tejto sťažnosti sa oboznámili „určite na generálnom riaditeľstve UNB, osoba, ktorá je zodpovedná za riešenie sťažností, riaditeľstvo UNB, riaditeľstvo nemocnice Petržalka a pracovný kolektív lekára, celá klinika ... možno aj do 100 ľudí.“, keď svedkyňa uviedla, že „prvý kontakt s takouto sťažnosťou je vo vedení kliniky a s dotknutým lekárom a je vypočutý jeho názor, a na rannom sedení (ktorého sa zúčastnia „lekári, vyjmúc dovolenky, alebo iné neprítomnosti kolegov, vrchná sestra, staničné sestry a inštrumentárka, prípadne stážisti“) sa len zreferuje ... povedia sa zásadné body sťažnosti, ak má niekto z prítomných čo dodať, tak sa vyjadrí, ... snažíme sa objektívne túto sťažnosť vyhodnotiť. Takže vypočujeme si prípadne názor

izbového lekára, sestry a ďalších, ktorých sa prípadne táto sťažnosť týka.“ Uviedol, že výpoveďou svedkyne bolo jednoznačne preukázané, že s obsahom podanej sťažnosti, a teda aj s jeho údajnými tvrdeniami bolo oboznámené nielen vedenie kliniky (prednosta kliniky, primár oddelenia), ale aj celý jeho pracovný kolektív na rannom sedení, na ktorom sú odprezentované zásadné body sťažnosti, a na ktorom sa vedenie oboznámi s názormi dotknutých osôb, bez ohľadu na to, že svedkyňa, pre odstup času neuviedla konkrétne mená lekárov, zdravotných sestier a ďalších osôb, ktorí sa tohto ranného sedenia zúčastnili. Poukázal na skutočnosť, že práve dotknutými osobami boli v danom prípade tak primár, izbový lekár, vrchná sestra a zdravotné sestry na internom oddelení, na ktorom bola pacientka hospitalizovaná počas dlhodobej a problematickej internej predoperačnej prípravy, ako aj primár, izbový lekár, vrchná sestra a zdravotné sestry na ortopedickom oddelení, na ktorom bola pacientka hospitalizovaná počas operačného zákroku a pooperačnej starostlivosti, primár a vedúci fyzioterapeut fyziatricko - rehabilitačného oddelenia, na ktoré bola pacientka preložená vzhľadom na nutnosť intenzívnej rehabilitácie, tak ako to vyplýva zo založených listinných dôkazov, a preto vyššie uvedený záver súdu prvej inštancie, že takto široko vymedzený okruh subjektov zrejme nebol oboznámený s celým obsahom predmetnej žiadosti, ale iba s faktom, že takáto žiadosť bola podaná, a že sa týkala správnosti jeho postupu ako ošetrujúceho lekára, neobstojí. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že podaná sťažnosť vrhala zlé svetlo na jeho osobu ako lekára, ako aj na jeho prácu (cítil sa ohovorený a očiernený zo zle vykonanej práce, keď bol so sťažnosťou priamo konfrontovaný pred celým kolektívom odborníkov na rannom sedení), podaná sťažnosť a v nej uvádzané nepravdivé tvrdenia, ktoré mal vysloviť, sa následne, po zreferovaní obsahu sťažnosti na rannom sedení, stali na pracovisku verejne známymi (vo vzťahu k celému kolektívu, ktorý tvorí cca 100 ľudí), čím sa v konečnom dôsledku nepochybne v značnej miere naštrbila jeho vážnosť a česť u veľkej skupiny medicínskych odborníkov, lekárov a ďalších zdravotníckych pracovníkov, keď aj svedkyňa vo svojej výpovedi potvrdila, že už samotné podanie sťažnosti zmení pohľad kolektívu na osobnosť lekára, keď „určité percento ľudí pochybuje o lekárovi, hlavne v dnešnej dobe ... zlo na človeka sa prijíma verejnosťou rýchlejšie ako jeho očista“, odhliadnuc od skutočnosti, že sama svoj názor na kolegu nemala dôvod meniť, pričom významným je fakt, že svedkyňa ho pozná dlhšie (10 rokov), čo bol hlavný dôvod, prečo svoj pohľad naňho nezmenila, čo však nemožno povedať o ďalších členoch pracovného kolektívu lekára, a preto každý, kto by sa nachádzal v danej situácii, v jeho postavení, by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu (zjavný exces zo zákonnej licencie), rozsah (široká odborná verejnosť) a trvanie (tri mesiace), považoval za ujmu závažnú. Uviedol, že neoprávneným zásahom žalovanej došlo k zníženiu jeho cti spojenej s povolaním lekára, dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, preto je treba považovať za spravodlivé a opodstatnené priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Nestotožnil sa ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o trovách konania (§ 142 ods. 2 O. s. p.) tak, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na ich náhradu z dôvodu čiastočného úspechu každej procesnej strany, nakoľko predmetom konania bola primárne ochrana osobnosti, a preto bolo namieste aplikovať § 142 ods. 3 O. s. p. a priznať mu plnú náhradu trov konania z dôvodu, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, keď aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že priznanie náhrady trov konania je dané, ak je žalobca úspešný v hlavnom predmete konania, ktorým je primárne ochrana osobnosti (a nielen jeho jedna zložka, ktorou je priznanie finančného zadosťučinenia v peniazoch), teda je namieste priznať náhradu trov konania v celom rozsahu v tých prípadoch, ak je žalobca úspešný v hlavnom predmete. Uviedol, že uvedené možno v plnom rozsahu uplatniť aj na prípady, ak súd uzná dôvodnosť žaloby o ochranu osobnosti, prizná morálnu satisfakciu, avšak nepriznú materiálnu satisfakciu, keďže aj rozhodovanie o priznaní či nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch závisí od úvahy súdu, a preto je v prípade úspešnosti žaloby o ochranu osobnosti v hlavnom predmete konania (ktorým je primárne ochrana osobnosti), dôvodné priznať náhradu trov konania, teda ak súd prvej inštancie uznal dôvodnosť podanej žaloby v hlavnom predmete konania, je nespravodlivé a hlavne neprípustné, aby len na základe nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej priznanie alebo nepriznanie závisí od jeho úvahy, utrpel ujmu (v podobe zaplatených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia), len preto, že sa inak dôvodne domáhal svojho práva na súde, keď primárne zodpovednou za daný zásah je žalovaná, ktorá v priebehu konania neprejavila minimálnu snahu aspoň o zmiernenie neoprávneného zásahu do ochrany osobnosti, a preto by mala zodpovedať aj za náhradu trov konania.

3.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobu založil na Rozhodnutí Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013, keď pôvodne namietaný výrok v priestupkovom konaní rozšíril v súdnom konaní o ďalší výrok, ale petit žaloby zo dňa 17. 09. 2013 formuloval len vo všeobecnej rovine, nakoľko v pôvodnom petite žiadal určenie, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, avšak petit žaloby opravil na výzvu súdu prvej inštancie podaním zo dňa 18. 02. 2016, ktorého zmenu súd prvej inštancie pripustil až na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, pričom formuloval petit tak, že jej tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, preto sa do rozhodnutia súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 02. 06. 2016 o pripustení zmeny petitu vykonanej podaním žalobcu zo dňa 18. 02. 2016, vykonávalo dokazovanie ohľadom neurčitého petitu. Poukázala na skutočnosť, že žalobca opravoval petit žaloby dvakrát podaniami z toho istého dňa 18. 02. 2016, avšak prvé podanie doručil súdu dňa 22. 02. 2016 a druhé podanie až 21. 03. 2016, pričom súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu z podania na č. l. 116 spisu, ale po pripustení zmeny petitu nevykonal ani jeden dôkaz smerujúci k zisteniu skutočného stavu veci a vydal rozhodnutie na základe doposiaľ vykonaných dôkazov navrhnutých žalobcom vrátane výsluchu jednej svedkyne, ale nevykonal ňou označené dôkazy, a to výsluchom svedkov M. K., K. K. M. S.. V. K., ktorými sa mala preukázať pravdivosť jej tvrdení uvedených vo vyjadrení k žalobe, pričom v súlade s koncentračnou zásadou vyjadrenou v § 118a O. s. p. označila všetky dôkazy, ktoré navrhla vykonať a nakoľko ich súd vykonanie odmietol, predloženie ďalších dôkazov predstavuje výnimku z koncentračnej zásady vyjadrenej v ust. § 118a ods. 2 O. s. p. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že viazanosť súdu rozhodnutím v priestupkovom konaní neznamená automatické prevzatie konštatovania o spáchaní priestupku, ale súd sám musí v záujme spravodlivosti súdneho konania dbať na to, aby sa nedostal do rozporu s rozhodnutím správneho orgánu, preto podľa okolností musí vykonať aj ďalšie dôkazy za účelom zistenia skutočného stavu veci, napríklad po výsluchu navrhnutých svedkov mohol nariadiť znalecké dokazovanie za účelom overenia pravosti jej podpisu na spornej listine. Poukázala na skutočnosť, že napriek tomu, že v priestupkovom konaní žalobca namietal len jeden výrok z výroku uvedeného v opravenom petite žaloby, a to „ja zadarmo nič robiť nebudem“, súd prvej inštancie si osvojil rozhodnutie správneho orgánu aj na druhý výrok „s mamou sú len problémy“, avšak v tomto smere nevykonal vôbec žiadne dokazovanie, aby zistil skutočný stav veci, pričom prejednanie priestupku a vydanie rozhodnutia zakladá prekážku res iudicata, ku ktorej musí prihliadať z úradnej povinnosti, nakoľko ide o totožnosť osôb a predmetu konania ohľadom jedného výroku, a keďže správny orgán v priestupkovom konaní vyhodnotil jej konanie ako zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, potom už existuje rozhodnutie o tom, že skutok sa stal s tým, že na veci nič nemení fakt, že spáchanie skutku popiera. Uviedla, že nie je vecne legitimovaná v konaní, o čom svedčí čestné prehlásenie M. K. L. dňa 21. 02. 2016, ktoré založila do súdneho spisu podaním zo dňa 26. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne S.. S. L. z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo zo dňa 30. 05. 2016, ktoré založila do súdneho spisu na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, avšak súd prvej inštancie nevykonal žiadne dôkazy ohľadom Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 ako právneho úkonu z hľadiska ust. § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď si ho bez akéhokoľvek skúmania osvojil ako platný právny úkon, pričom žalobcom namietané tvrdenia posúdil ako jej vlastné tvrdenia bez ohľadu na to, že sporná písomnosť nie je prejavom jej vôle, a preto z nej nemožno vyvodzovať akékoľvek konzekvencie. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že z jej vyjadrení a predložených dôkazov je zrejmé, že Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 nie je platným právnym úkonom, pretože ju nenapísala, ani nepodpísala, k čomu súd prvej inštancie mal z úradnej povinnosti prihliadať, keď neplatnosť vyplývajúca z § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou od počiatku bez ohľadu na to, či sa niekto dôvodu neplatnosti dovolal, a preto neplatnosť právneho úkonu nemôže založiť jej zodpovednosť ani povinnosť, aby sa žalobcovi ospravedlnila. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že argumentácia žalobcu v odvolaní, ktorou sleduje priznanie zadosťučinenia v peniazoch nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko tvrdenie o tom, že v konečnom dôsledku sa tak nepochybne v značnej miere naštrbila vážnosť a česť žalobcu u veľkej skupiny medicínskych odborníkov, lekárov a ďalších zdravotníckych pracovníkov, nebolo vôbec preukázané, teda neuniesol dôkazné bremeno, pričom požadovaná výška finančného zadosťučinenia je z hľadiska závažnosti údajného zásahu neprimeraná, nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe platí pravidlo, že výška relutárnej náhrady nesmie byť zrejmým bezdôvodným obohatením osoby dotknutej

neoprávneným zásahom a súčasne by nemala byť pre pôvodcu neoprávneného zásahu jednoznačne likvidačná. Namietla, že v konaní na súde prvej inštancie nebol vykonaný rozbor (gramatický a logický) ani jedného namietaného výroku, ani z rozsudku nevyplýva, v čom súd prvej inštancie vidí spôsobilosť takéhoto výroku zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti, nakoľko tieto „údajné“ výroky žalobcu „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a „s mamou sú len problémy“, sú evidentne vytrhnuté z kontextu vedeného dialógu a samy o sebe, ale ani v spojení s ostatným textom Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 nevystihujú konkrétny zmysel z dôvodu, že určité veci neboli vyslovené a dopovedané, teda rozhodujúcu úlohu o ich pravom význame zohráva predstavivosť. Poukázala na skutočnosť, že v priestupkovom konaní sa žalobca ohradil tým, že v živote nič také nepovedal, nikdy v živote od žiadneho pacienta žiadne peniaze nepýtal, teda až z jeho obrany v priestupkovom konaní možno zistiť, že údajný svoj výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“ vyhodnotil ako nárok na finančnú výhodu, ale prečo namieta aj údajný výrok „s mamou sú len problémy“, akým spôsobom sa ho tento jemu prisudzovaný výrok dotýka až tak, že ním bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti, nebolo vôbec objasnené, keď na pojednávaní dňa 01. 07. 2014 žalobca na vysvetlenie uviedol, že nakoľko to bolo verejne cez všetky inštitúcie, ako aj pred lekármi prezentované, že S. K. poškodil a dokonca, že pýtal peniaze, ho urazilo, avšak žalobca obidvom výrokom prisudzuje z hľadiska práva na ochranu osobnosti podstatne väčší význam, ako v skutočnosti majú, preto je v tomto smere rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný.

4.

Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu, ktoré bolo doručené jeho právnemu zástupcovi dňa 31. 08. 2016, nevyjadril.

5.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) až h) C. s. p. a navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla, že súd prvej inštancie vykonal len dôkazy navrhnuté žalobcom vrátane výsluchu jednej svedkyne, ale nevykonal ňou navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov M. K., K. K. M. S.. V.Á. K., ktorými sa mala preukázať pravdivosť tvrdení uvedených vo vyjadrení k žalobe a nakoľko navrhnutých svedkov súd prvej inštancie nepredvolal na žiadne pojednávanie (svedkovia M. M. K. K. boli osobne prítomní na súde počas každého pojednávania, aby podľa okolností mohli poskytnúť svoje svedectvo), a postup súdu ani nenaznačoval, že označených svedkov v budúcnosti predvolá, tak musela zvoliť na svoju obranu ďalšie dôkazné prostriedky, preto zabezpečila čestné prehlásenie svojho švagra M. K. zo dňa 21. 02. 2016, ktoré založila do súdneho spisu podaním zo dňa 26. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne S.. S. L. z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo zo dňa 30. 05. 2016, ktoré založila do súdneho spisu na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, avšak súd prvej inštancie predložené dôkazy vyhodnotil ako účelové konanie z jej strany a poukázal na to, že ich mala predložiť už skôr, dokonca už v priestupkovom konaní, ktorý názor nie je možné akceptovať z viacerých dôvodov. Poukázala na skutočnosť, že na jednej strane súd prvej inštancie nepredvolá k výsluchu označených svedkov, čo odôvodňuje tým, že je viazaný rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-201 3/36991, Pr- 1426/2-201 3-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013 a súčasne spochybňuje dôveryhodnosť svedkyne, na druhej strane, keď na svoju obranu zvolí náhradné riešenie, tak predložené dôkazy vyhodnotí ako účelové konanie, pritom z obsahu priestupkového spisu zistil, že sa obnovou konania domáhala zmeny vydaného rozhodnutia, teda, že mala záujem zmeniť existujúci stav, pretože v čase vydania rozhodnutia v priestupkovom konaní nedocenila jeho význam do budúcnosti, nakoľko sa situácia po podaní žaloby zásadným spôsobom zmenila. Uviedla, že veľmi citlivo vníma situáciu, v ktorej sa ocitla a ďalej odmieta niesť zodpovednosť za niečo, čoho sa nedopustila, preto navrhnuté dôkazy a predložené písomnosti jednoznačne potvrdzujú jej primárny postoj k žalobe, keď už vo svojom vyjadrení uviedla, že Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanú Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, nenapísala, nepodpísala ani neodoslala a v čase jej odoslania nepoznala ani jej obsah, pričom tento postoj od začiatku konania nezmenila a naďalej na ňom zotrváva s tým, že potreba predložiť súdu nové dôkazy nad rámec dôkazov uvedených vo vyjadrení k žalobe a na prvom pojednávaní bola jednoznačne vyvolaná tým, že súd prvej inštancie vykonával dôkazy len v prospech žalobcu a v jej prospech nevykonal z navrhnutých dôkazov ani jeden, čo vníma ako porušenie zásady rovnosti strán, nakoľko konanie predchádzajúce vydanému rozhodnutiu charakterizuje vytváranie nerovnakých procesných podmienok a procesného postavenia účastníkov

konania, v dôsledku čoho jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedla, že názor súdu prvej inštancie, že nemohol prihliadať na dôkazy, ktoré dodatočne produkovala, je nesprávny, pretože v súlade s koncentračnou zásadou vyjadrenou v § 118a O. s. p. označila všetky dôkazy, ktoré navrhla vykonať a keďže ich vykonanie odmietol, predloženie ďalších dôkazov predstavuje výnimku z koncentračnej zásady vyjadrenej v § 118a ods. 2 O. s. p., teda využila len svoje právo, aby sa hájila všetkými do úvahy prichádzajúcimi prostriedkami uvedenými v § 125 O. s. p., nakoľko, ak by súd prvej inštancie výsluch svedkov vykonal, nebolo by potrebné zabezpečovať a predkladať súdu dodatočne predložené písomnosti, ktoré z uvedeného dôvodu nemohla zabezpečiť skôr, a zároveň namietla, že z jej strany išlo o účelové konanie spôsobom, akým to vyhodnotil súd prvej inštancie. Žalovaná v odvolaní uviedla, že odôvodnenie napadnutého rozsudku tým, že súd prvej inštancie je viazaný rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava č. ObU- Ba-OVVS3-201 3/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013 z hľadiska žalobcom namietaných tvrdení, ktoré sa v súdnom a priestupkovom konaní líšia po kvalitatívnej aj kvantitatívnej stránke, neobstojí, pretože v priestupkovom konaní namietal len jeden výrok z výroku uvedeného v petite žaloby, a to „ja zadarmo nič robiť nebudem“, avšak súd prvej inštancie si napriek tomu osvojil rozhodnutie správneho orgánu aj na druhý výrok „s mamou sú len problémy“, ale v tomto smere nevykonal vôbec žiadne dokazovanie, aby zistil skutočný stav veci, napriek tomu, že v rozhodnutí správneho orgánu rezonuje len jeden namietaný výrok „ja zadarmo nič robiť nebudem“ a nie oba výroky, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku. Poukázala na skutočnosť, že samotná rozdielnosť namietaných výrokov v dvoch konaniach odôvodňuje potrebu riadneho dokazovania, preto ak si súd prvej inštancie osvojil na celý predmet konania rozhodnutie správneho orgánu, vec nesprávne právne posúdil, nakoľko neprihliadal na to, čo konkrétne sa ohľadom namietaných výrokov uvádza v rozhodnutí správneho orgánu, keďže rozhodnutím číslo ObU-BA-OVVS3-201 3/36991 zo dňa 03. 07. 2013 ju Obvodný úrad Bratislava uznal vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť tým, že v liste Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že S.. S. K. povedal: „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobila ujmu na cti, teda inému ublížila na cti tým, že ho urazila, za čo jej bolo podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch uložené pokarhanie. Uviedla, že správny orgán ju uznal vinnou len za jeden výrok, nie za oba namietané výroky uvedené v napadnutom rozsudku, pričom správny orgán svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pri rozhodovaní o druhu a výmere sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania, kedy obvinená priestupok spáchala svojím aktívnym konaním na jeho následky, kedy svojím konaním porušila zákonom chránený záujem, a to právo na ochranu osobnosti žalobcu, na okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný, kedy obvinená konala na základe subjektívnych okolností, na mieru zavinenia, kedy skutok spáchala nedbanlivostným konaním a na osobu obvinenej, ktorá ešte nebola v minulosti na Obvodnom úrade Bratislava priestupkovo postihnutá. Poukázala na skutočnosť, že prejednanie priestupku a vydanie rozhodnutia zakladá prekážku res iudicata, ku ktorej súd musí prihliadať z úradnej povinnosti, nakoľko ide o totožnosť osôb a predmetu konania ohľadom jedného výroku, a nakoľko správny orgán v priestupkovom konaní vyhodnotil jej konanie ako zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, už existuje rozhodnutie o tom, že skutok sa stal, pričom na veci nič nemení fakt, že spáchanie skutku popiera, keď sa jej obrana rozhodne v tomto smere nedá považovať za paradox, ako k tomu dospel súd prvej inštancie. Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že viazanosť súdu rozhodnutím v priestupkovom konaní neznamená automatické prevzatie konštatovania o spáchaní priestupku, ale súd musí v záujme spravodlivosti súdneho konania dbať na to, aby sa nedostal do rozporu s rozhodnutím správneho orgánu, teda podľa okolností musí vykonať aj ďalšie dôkazy za účelom zistenia skutočného stavu veci, ako napríklad po výsluchu navrhnutých svedkov mohol nariadiť znalecké dokazovanie za účelom overenia pravosti jej podpisu na spornej listine. Nesúhlasila ani s právnym názorom súdu prvej inštancie, že je vecne legitimovaná v konaní, nakoľko o tom svedčí dodatočne predložené čestné prehlásenie M. K. zo dňa 21. 02. 2016, ktoré založila do súdneho spisu podaním zo dňa 26. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne S.. S. L. z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo zo dňa 30. 05. 2016, ktoré založila do súdneho spisu na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, keď v odôvodnení rozsudku vyňaté jej výroky v tomto smere nič nedokazujú, nakoľko na druhej strane súd prvej inštancie argumentuje jej vyjadreniami v správnom konaní, ktoré sú vytrhnuté z kontextu. Uviedla, že pochybnosti o tom, kto je v skutočnosti pisateľom spornej listiny, vyvoláva aj odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, ktorý na strane 4 uvádza, že tvrdenie obvinenej L. K., že ona ten list písala a následne podpísala v zastúpení celej rodiny K. správny orgán považuje za účelové tvrdenie s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za svoje konanie, pretože z jej vyjadrenia žiadnym spôsobom nevyplýva, že by predmetný list napísala pod nátlakom, ale urobila tak dobrovoľne a vedome, avšak dokazovanie sa v správnom konaní vykonávalo

len ohľadom výroku „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čo vyplýva aj z Potvrdenia OR PZ Bratislava II pod č. DU740/2013 zo dňa 13. 04. 2013, že S.. S. K. podal oznámenie na L. K., ktorá na neho dňa 25. 03. 2013 podala Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, v ktorej cituje údajné vyjadrenie oznamovateľa „ja zadarmo nič robiť nebudem“, ktoré oznamovateľa výslovne uráža, nakoľko v živote nič také nepovedal. Poukázala na skutočnosť, že vzhľadom na to, že spornú listinu nepodpísala, podpis uvedený na spornej listine nie je jej vlastnoručným podpisom, namietané výroky nie sú jej vlastnými výrokmi, a preto nie je pasívne legitimovanou stranou v konaní. Uviedla, že žalobca pôvodne namietaný výrok v priestupkovom konaní rozšíril v súdnom konaní o ďalší výrok, ale petit žaloby zo dňa 17. 09. 2013 zostal v len všeobecnej rovine, nakoľko v pôvodnom petite žiadal o určenie, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, pričom petit žaloby opravil na výzvu súdu prvej inštancie podaním zo dňa 18. 02. 2016, ktorého zmenu súd prvej inštancie pripustil až na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, keď žalobca formuloval petit tak, že jej tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, teda až do rozhodnutia súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 02. 06. 2016 o pripustení zmeny petitu vykonanej podaním žalobcu zo dňa 18. 02. 2016, doručeným na súd prvej inštancie dňa 21. 03. 2016, sa vykonávalo dokazovanie ohľadom neurčitého petitu, čo zakladá kvalifikovaný dôvod odvolania, pretože konanie je postihnuté vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca opravoval petit žaloby dvakrát podaniami z toho istého dňa 18. 02. 2016, avšak prvé podanie doručil súdu dňa 22. 02. 2016 a druhé podanie až 21. 03. 2016, keď súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu žaloby z podania na č. l. 116 spisu, ale po pripustení zmeny petitu nevykonal ani jeden dôkaz smerujúci k zisteniu skutočného stavu veci a vydal rozhodnutie na základe doposiaľ vykonaných dôkazov. Vytkla súdu prvej inštancie, že nemohol dospieť k správnym skutkovým zisteniam, jednak preto, že si v plnom rozsahu osvojil rozhodnutie správneho orgánu bez ohľadu na rozdielnosť uplatnených nárokov a preto, že nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, ktoré mali prispieť k objasneniu záležitosti, teda jeho rozsudok je založený výhradne na konštatovaní o viazanosti súdu rozhodnutím správneho orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok a kto ho spáchal, pričom neprihliadal na osobitosti tohto prípadu, ani v rámci voľného hodnotenia dôkazov neprihliadal na všetko, čo za konania vyšlo najavo. Uviedla, že neprihliadol na to, že od samého začiatku súdneho konania popiera kauzálnu súvislosť so spornou listinou, a že existujú prostriedky procesnej obrany, ktoré svedčia v prospech jej tvrdenia, že spornú listinu nenapísala ani nepodpísala, t. j. čestné prehlásenie M. K. zo dňa 21. 02. 2016, ktoré založila do súdneho spisu podaním zo dňa 26. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne Mgr. Márie Zelenkovej z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo zo dňa 30. 05. 2016, ktoré založila do súdneho spisu na pojednávaní dňa 02. 06. 2016. Poukázala na skutočnosť, že súd prvej inštancie mal predovšetkým vykonať ňou navrhnuté výsluchy svedkov, ktorí boli ochotní v konaní vypovedať so znalosťou významu svojej svedeckej výpovede, nakoľko sa niektorí na rozdiel od nej priamo podieľali na vyhotovení a formulovaní Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a preto nie sú bez toho, aby vypočul všetkých navrhnutých svedkov, jeho zistenia objektívne, pretože existuje celý rad dôkazov spochybňujúcich, resp. vyvracajúcich uplatnený nárok žalobcu a jej pasívnu legitimáciu. Vytkla súdu prvej inštancie, že jeho postup pri vykonávaní dokazovania nezodpovedá zásade uvedenej v čl. 15 C. s. p., keď napriek tomu, že z dodatočne predložených listín je nesporné, že nemá so spornou listinou nič spoločné, v rámci voľného hodnotenia dôkazov tieto nevyhodnotil primerane situácii v súlade s § 191 C. s. p. a ich predloženie vyhodnotil ako účelové konanie, preto z dôvodu, že navrhnuté dôkazy nevykonal a k dodatočne predloženým dôkazom neprihliadal, resp. ich existenciu po kvalitatívnej stránke spochybnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je presvedčivé. Poukázala na skutočnosť, že absolútne nezrozumiteľné je odôvodnenie rozsudku, v ktorom sa uvádza, že sa od obsahu uvedenej listiny nijakým spôsobom doteraz nedištancovala, napriek tomu, že od samého začiatku tohto konania namieta spájanie svojej osoby s uvedenými výrokmi a už v priestupkovom konaní vyšlo najavo, že tieto výroky sama nepočula, ale počul ich svedok M. K., pričom sa vyjadrila jednoznačne, že spornú listinu nepísala, ani nepodpísala a týmto spôsobom sa dištancovala od namietaných výrokov v nej uvedených, preto je v dôsledku nedostatku náležitostí vyžadujúcich pre platnosť právneho úkonu, Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2015 bez ohľadu na jeho obsah, neplatným právnym úkonom. Uviedla, že súd prvej inštancie pochybil, keď žalobcom

namietané tvrdenia posúdil ako jej vlastné tvrdenia bez toho, aby sa zaoberal Žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 ako právnym úkonom z hľadiska ust. § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože z jej vyjadrení a predložených dôkazov je zrejmé, že Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 201 3 nie je platným právnym úkonom, k čomu mal súd prvej inštancie z úradnej povinností prihliadať, keďže sporná písomnosť nie je prejavom jej vôle a nemožno z nej vyvodzovať dôsledky, pričom neplatnosť vyplývajúca z § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou od počiatku bez ohľadu na to, či sa niekto dôvodu neplatnosti dovolal.

6.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v otázke vysporiadania sa s pasívnou vecnou legitimáciou žalovanej v konaní, nakoľko podľa § 135 ods. 1 O. s. p. je súd viazaný aj rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní, preto je viazaný rozhodnutím Obvodného úradu Bratislava č. ObU-Ba-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V/75 zo dňa 03. 07. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 07. 2013, ktorým bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, Odboru opravných prostriedkov, referátu vnútorných vecí č. OU-BA-OOP1-2016/043042/MIH zo dňa 29. 04. 2016, a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 05. 2016. Poukázal na skutočnosť, že predloženie nových dôkazov v podobe písomného čestného prehlásenia M. K. zo dňa 24. 02. 2016, v ktorom uviedol, že Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 napísal a odborného stanoviska súdnej znalkyne z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo, Mgr. Márie Zelenkovej zo dňa 30. 05. 2016, je vzhľadom na viazanosť súdu právoplatným rozhodnutím správneho orgánu výslovne účelové, a to aj s prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, publikovaný pod č. k. I. ÚS 269/2011 - 55, v zmysle ktorého sa rozsah viazanosti súdu rozhodnutím príslušného orgánu nemôže obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní priestupku a o tom, kto ho spáchal, ale táto sa vzťahuje na všetky zistené skutočnosti, najmä v prípade, ak tieto sú okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní. Uviedol, že by bolo neúčelné, ústavne nekonformné a popierajúce princípy právneho štátu, ak by súd prvej inštancie svojím konaním spochybnil pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej, čím by súčasne spochybnil aj rozhodnutie správneho orgánu, preto je žalovaná pasívne vecne legitimovanou v konaní. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že prejednanie priestupku a vydanie rozhodnutia zakladá prekážku res iudicata, nakoľko podstatou správneho konania o priestupkoch je ochrana verejného záujmu spoločnosti na tom, aby sa dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov, pričom v súdnom konaní, ktorého predmetom je ochrana jeho osobnosti ako fyzickej osoby, má podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručené právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, a jeho účelom je zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov, ktoré boli ohrozené alebo porušené, a poukázal na účelovosť konania žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdí, že rozhodnutie o priestupku zakladá prekážku res iudicata, na druhej strane spochybňuje vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Uviedol, že súd prvej inštancie sa v rámci konania zaoberal podanou žiadosťou o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára v jej úplnom znení, keď skúmal otázku pravdivosti, resp. nepravdivosti uvedených výrokov, ich zasadenie do kontextu a okolností, s prihliadnutím na výpovede sporových strán, teda je nesporné, že sa v rámci vykonaného dokazovania neobmedzil len na výrok výslovne namietaný v priestupkovom konaní „ja zadarmo nič robiť nebudem“, ale zaoberal sa všetkými výrokmi tak, aby posúdil, či žalovaná uvedením týchto výrokov zasiahla do jeho ľudskej dôstojnosti, osobnej cti či dobrej povesti, t. j. vykonal dokazovanie vo vzťahu ku všetkým výrokom uvedeným v podanej žiadosti.

7.

Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že argumentácia založená na rozhodnutí správneho orgánu v tom zmysle, že je vecne legitimovanou nemôže obstáť, nakoľko existuje celý rad dôkazov, ktoré svedčia v prospech jej tvrdení, avšak súd prvej inštancie nevykonal v tomto smere ani jeden z navrhnutých dôkazov, čím nebola dodržaná zásada vyjadrená v čl. 6 C. s. p. týkajúca sa rovnosti strán,

pričom súd prvej inštancie navrhnuté dôkazy procesnej obrany nevykonal napriek závažným zisteniam ohľadom spornej listiny a rozdielom vo vyjadreniach žalobcu v správnom a súdnom konaní zrejmých z jeho vyhlásení obsiahnutých v písomnostiach založených do súdneho spisu, ktoré boli relevantné pre vydané rozhodnutia a k ďalším predloženým listinným dôkazom neprihliadal. Poukázala na skutočnosť, že žalobca žalobu v časti I. a II. petitu opravil až na výzvu súdu podaním zo dňa 18. 02. 2016, ktorým sa domáhal určenia, že tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, keď podstatným pre posúdenie uplatneného nároku je fakt, že v priestupkovom konaní žalobca namietal len jeden výrok z výroku uvedeného v opravenom petite žaloby, a to „ja zadarmo nič robiť nebudem“, ktorý je uvedený aj vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu zo dňa 03. 07. 2013, napriek tomu si súd prvej inštancie bez akéhokoľvek dokazovania v tomto smere osvojil rozhodnutie správneho orgánu o tom, že ho urazila výrokom „ja zadarmo nič robiť nebudem“, aj ohľadom výroku „s mamou sú len problémy“, ktorý žalobca v správnom konaní nerozporoval, a preto sa vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu tento výrok nenachádza, pričom z hľadiska § 193 C. s. p. je viazanosť súdu, o tom, že bol spáchaný priestupok a kto ho spáchal, limitovaný výrokom uvedeným v rozhodnutí správneho orgánu, ktoré sa vôbec netýka aj výroku „s mamou sú len problémy“. Uviedla, že tvrdenie žalobcu o tom, že sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými výrokmi tak, aby posúdil, či uvedením týchto výrokov zasiahla do ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, či dobrej povesti žalobcu, teda vykonal vo vzťahu ku všetkým výrokom uvedeným v podanej žiadosti, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko nepripustil vykonanie ňou navrhnutých dôkazov, a preto nemohol náležite zistiť skutočný stav veci, pričom žalobca nad rámec vykonaného dokazovania tvrdí, že súd prvej inštancie skúmal všetky výroky, avšak neuvádza aké, nakoľko sám po úprave petitu podaním zo dňa 18. 02. 2016 rozporoval v súdnom konaní len dva, ktoré súd prvej inštancie pojal do výrokovej časti rozsudku. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že nie je vecne legitimovaná v konaní, o čom svedčí aj predložené Čestné prehlásenie M. K. zo dňa 21. 02. 2016, ktoré založila do súdneho spisu podaním zo dňa 26. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne Mgr. Márie Zelenkovej z odboru písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo zo dňa 30. 05. 2016, ktoré založila do súdneho spisu na pojednávaní dňa 02. 06. 2016, pričom nešlo o žiadne účelové konanie, ako to vníma žalobca, ale o legitímny postup pri uplatnení prostriedkov procesnej obrany, a preto z hľadiska základných princípov uvedených v čl. 2 C. s. p. očakáva spravodlivé súdne konanie, zaručené ústavou, a na neho nadväzujúce spravodlivé rozhodnutie, ktoré bude zodpovedať zisteniam zadováženým v spore vlastným dokazovaním súdu, nakoľko nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia správneho orgánu. Uviedla, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu, prejednanie priestupku a vydanie rozhodnutia v tej istej veci zakladá prekážku res iudicata, ku ktorej musí súd prihliadať z úradnej povinnosti, nakoľko ide o totožnosť osôb a predmetu konania ohľadom jedného údajného výroku žalobcu, ak preto správny orgán v priestupkovom konaní vyhodnotil jej konanie ako zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, už teda existuje rozhodnutie o tom, že skutok ohľadom jedného žalobcom namietaného výroku sa stal, a ak na tomto základe ju uznal vinnou a uložil jej pokarhanie, už raz jeden orgán rozhodol ohľadom jednej časti uplatneného nároku, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti, ktorý sa premietol do výrokovej časti rozhodnutia s tým, že v celosti popiera spáchanie skutku, keď sa domáhala nápravy v správnom konaní podaním návrhu na obnovu konania, ktorému však správny orgán nevyhovel a obnovu zamietol. Poukázala na skutočnosť, že aj naďalej na námietke res iudicata trvá, nakoľko v obidvoch konaniach sa riešila otázka zásahu do práva na ochranu osobnosti na tom istom skutkovom základe a namietla aj tvrdenie o účelovosti jej konania, pretože sám žalobca založil svoj návrh na záveroch priestupkového konania, pričom jeho argumentácia, že jej tvrdenie sa nezakladá na pravde, nezodpovedá odôvodneniu rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo dňa 03. 07. 2013, nakoľko na strane 3 sa uvádza: „... kedy svojím konaním porušila zákonom chránený záujem, a to právo na ochranu osobnosti navrhovateľa“, keď vo vzťahu k uplatnenej námietke žalobca vo vyjadrení preberá názor súdu prvej inštancie vyjadrený na strane 11, ods. 2 rozsudku a interpretuje ho len v inej úprave. Vytkla súdu prvej inštancie, že nevenoval náležitú pozornosť Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 ako právnemu úkonu z hľadiska ust. § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože bez akéhokoľvek skúmania si ho osvojil ako platný právny úkon a žalobcom namietané tvrdenia posúdil ako jej vlastné tvrdenia bez ohľadu na to, že sporná písomnosť nie je jej prejavom vôle, a preto z nej nemožno vyvodzovať akékoľvek konzekvencie, ani nevykonal žiadne dôkazy, ktoré navrhla na preukázanie svojich tvrdení výsluchom svedkov M. K., K. K. M. S.. V. K. s tým, že v rámci voľného hodnotenia dôkazov nevzal v úvahu ani Čestné prehlásenie M. K. zo dňa 21. 02. 2016 a odborné vyjadrenie súdnej znalkyne Mgr. Márie Zelenkovej zo dňa 30. 05. 2016, čím nevytvoril podmienky na spravodlivé súdne konanie, nakoľko má právo sa

hájiť zákonom vymedzeným spôsobom, čo jej však nebolo umožnené. Uviedla, že pochybnosti vyvoláva navyše konštatovanie súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku na strane 12, že: „Navyše nie je zrejmý (a zrejme s odstupom času už ani jednoznačne a bez pochybností zistiteľný) celkový kontext týchto údajných tvrdení navrhovateľa, keďže v danom prípade by mohlo isť o rôzne súvislosti (napríklad, že navrhovateľ nebude pacovať mimo pracovnej doby, keď v konaní nebolo odporkyňou popreté tvrdenie navrhovateľa, že jej svokru niekoľkokrát navštívil aj doma za účelom aplikácie injekcie a pod.) .... Pokiaľ by teda aj predmetné tvrdenia, že „s mamou sú ten problémy„ a „nič nebude robiť zadarmo“ boli zo strany navrhovateľa odzneli, podstatná pre toto konanie je skutočnosť, že odporkyňa v Žiadosti o prešetrenie postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013, doručenej dňa 02. 04. 2013 Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, zasadila tieto tvrdenia do úplne iných okolností a kontextu, ako mali údajne odznieť.“, nakoľko tým súd prvej inštancie pripúšťa, že žalobca mohol vysloviť ním namietané výroky, ale v úplne iných súvislostiach, keďže ale v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, je konštatovanie v hypotetickej rovine a bez osvedčenia základných faktov. Poukázala na dôvody uvedené na strane 13 napadnutého rozsudku, pre ktoré súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom svedkyne S.. K., keď mu stačilo iba vyjadrenie žalobcu o tom, že namietané výroky nepoužil a súd mu uveril, avšak bez vykonania dôkazu o pravdivosti týchto tvrdení žalobcu, napriek tomu súd prvej inštancie neverí jej tvrdeniam, že predmetný list nenapísala, nepodpísala a jeho obsah v čase jeho odoslania ani nepoznala, ale na preukázanie jej tvrdení nevykonal navrhnuté dôkazy, čím nemá šancu preukázať opak tvrdení žalobcu a dosiahnuť tak zmenu svojho postavenia, a preto vyjadrenie žalobcu, že sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými výrokmi tak, aby posúdil, či uvedením týchto výrokov zasiahla do jeho ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, či dobrej povesti, teda vykonal dokazovanie vo vzťahu ku všetkým výrokom uvedeným v podanej žiadosti, nezodpovedá vykonanému dokazovaniu.

8.

Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej, ktoré bolo doručené jeho právnemu zástupcovi dňa 17. 09. 2018, nevyjadril.

9.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 378 ods. l C. s. p. (zák. č. 160/2015 Z. z. účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. septembra 2018 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomené zákonným spôsobom.

10.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

12.

Z obsahu žaloby, ktorú žalobca podal na súd prvej inštancie dňa 19. 09. 2013 vyplýva, že sa domáhal určenia, že nepravdivými tvrdeniami uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“ adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, uloženia povinnosti žalovanej strpieť na vlastné náklady zverejnenie ospravedlnenia na internetovej

stránke Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou htts://www.udzs-sk.sk/ a internetovej stránke Univerzitnej nemocnice Bratislava http://www.fnspba.sk/ v nasledovnom znení: „OSPRAVEDLNENIE S.. S. K.. V písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti posutpu ošetrujúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, som uviedla nepravdivé tvrdenia o S.. S. K., Q. F.. ortopedicko - traumatologickej kliniky LFUK a UNB. Uvedením týchto tvrdení som vážnym spôsobom zasiahla do ochrany osobnosti S.. S. K., a preto sa za uvedenie týchto tvrdení S.. S. K.Š. verejne ospravedlňujem a nad svojim konaním vyslovujem ľútosť. L. K..“. a zároveň sa domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7.500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť trovy konania.

13.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 02. 04. 2013 bola Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou doručená žiadosť zo dňa 25. 03. 2013 o prešetrenie postupu S.. S. K. pri operácii a následnej pooperačnej starostlivosti o pacientku S. K., J.. XX. XX. XXXX, v ktorej je okrem iného uvedené, že podľa vyjadrenia S.. S. K. sa operácia nevydarila, nakoľko jej z bedrového kĺbu vyčnievala do panvovej kosti skrutka, ktorú použil pri fixácii kĺbu, pacientka trpela fyzicky aj psychicky, stala sa ležiacou, imobilnou a odkázanou na starostlivosť v Dome seniorov Studienka, pričom od prepustenia pacientky sa komunikácia s ním výrazne zhoršila, jeho vyjadrenia boli nejasné, stále odkladal akékoľvek rozhodnutie, keď k nemu niekoľkokrát priviezli pacientku na kontrolu, tak boli jeho slová „budeme to musieť operovať“, „popritom by sme jej spravili aj kolenný kĺb“, ale k termínu ani k nijakému verdiktu nikdy nedošlo s tým, že komunikácia s S.. S. K.K.Š. sa zhoršovala aj naďalej, keď používal výrazy „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, preto ak by neurobil pri operácii chybu, resp. ak by chybu včas ďalšou operáciou napravil a takmer nezanedbal pooperačnú starostlivosť, pacientke by sa tak dramaticky kvalita života neznížila s tým, že pod textom celej Žiadosti je uvedené meno L. K. (žalovaná) v zastúpení celej rodiny pani S. K. s vlastnoručným podpisom.

14.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že na základe návrhu žalobcu na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu vydal Obvodný úrad Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy dňa 03. 07. 2013 Rozhodnutie, číslo: ObU-BA-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V75, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 07. 2013, ktorým bola obvinená L. K., J.. XX. XX. XXXX, uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že v liste - Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že S.. S. K. povedal: „ja zadarmo nič robiť nebudem“, čím mu podľa jeho tvrdenia spôsobila ujmu na cti, teda inému ublížila na cti tým, že ho urazila, za čo jej bolo podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch uložené pokarhanie a podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch s poukazom na vyhlášku Ministerstva vnútra SR č. 411/2006 Z. z. v znení vyhlášky č. 531/2008 Z. z. uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 eur na účet Ministerstva vnútra SR.

15.

Podľa § 135 ods. 1, 2 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok účinný do 30. 06. 2016), súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b/). Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní. Inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.
16.

Z dikcie vyššie uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že súd v občianskom súdnom konaní nemôže okrem iného riešiť ako tzv. prejudiciálnu otázku to, či bol spáchaný priestupok

a kto ho spáchal, ak bolo v tomto smere vydané právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu. Výrokom takéhoto rozhodnutia, nie však jeho odôvodnením, je súd viazaný a musí z neho vychádzať ako z celku, t. j. vziať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku konkrétnym konaním páchateľa. Rozhodnutie, že bol spáchaný priestupok, znamená vždy konštatovanie zavineného protiprávneho konania určitého páchateľa, a preto je v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. súd týmto rozhodnutím viazaný.

17.

Súd prvej inštancie, ktorý pri posúdení pasívnej vecnej legitimácie žalovanej, t. j. pri skúmaní otázky, či je nositeľkou subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, správne právne postupoval, ak vychádzal z právoplatného rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava zo dňa 03. 07. 2013, číslo: ObU-BA-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V75, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 07. 2013, nakoľko bol povinný vychádzať zo skutkových zistení a právnych záverov správneho orgánu vyjadrených vo výrokovej časti rozhodnutia o priestupku, v ktorej sa jednoznačne konštatuje konanie žalovanej spočívajúce v tom, že v Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 adresovanom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou uviedla, že S.. S. K. povedal, že „ja zadarmo nič robiť nebudem“, teda bolo záväzne rozhodnuté, že bola pisateľkou Žiadosti o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013, keď na tomto závere už nemôže nič zmeniť ani dodatočne predložené čestné prehlásenie M. K. zo dňa 24. 02. 2016 (príloha k návrhu na obnovu konania zo dňa 01. 03. 2016), že v mene žalovanej žiadosť napísal, podpísal a odoslal, či svedectvo manžela žalovanej K. K., ani odborné posúdenie S.. S. L. zo dňa 30. 05. 2016, ktorá iba na základe kópií porovnávacích listín zistila porovnaním sporného podpisu a porovnávacích podpisov rozdielny znaky, ktoré jej síce nedovoľujú žalovanú potvrdiť ako pisateľku sporného podpisu, avšak v závere konštatovala, že žalovaná nie jeho pisateľkou, pričom je potrebné zdôrazniť, že žalovaná do zápisnice o prejednaní priestupku dňa 25. 06. 2013 uviedla, že na predmetom liste je jej podpis.

18.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

19.

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej v odvolaní, že rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava zo dňa 03. 07. 2013, číslo: ObU-BA-OVVS3-2013/36991, Pr-1426/2-2013-BA/V75 predstavuje prekážku rozhodnutej veci, nakoľko predmetom priestupkového konania bolo nepochybne rozhodovanie o priestupku, ktorým je podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin, avšak predmetom konania v posudzovanej veci je súkromnoprávny nárok žalobcu vyplývajúci z porušeného práva na ochranu osobnosti, t. j. nejde o ten istý nárok, či stav, ktorý bol predmetom skoršieho konania a rozhodnutia.

20.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

21.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

22.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

23.

Občiansky zákonník v ustanoveniach § 11 až 16 upravuje právo na ochranu osobnosti ako jednotné právo zabezpečujúce v občianskoprávnej oblasti rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný slobodný rozvoj. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

24.

Z dikcie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva, že predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že a/ došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti, b/ tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach, c/ medzi konaním neoprávnene zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmou je vzťah príčinnej súvislosti, pričom tieto predpoklady musia byť splnené súčasne (kumulatívne); pokiaľ z nich nie je splnený čo i len jeden, je vylúčené uplatnenie sankcií podľa § 13 Občianskeho zákonníka.

25.

Základnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik osobitných občianskoprávnych sankcií v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu buď v porušení, alebo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby. Tento znak je daný, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka nie je významná subjektívna stránka (teda to, ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky). Objektívne spôsobilé zasiahnuť do chránených osobnostných práv je konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. Vzhľadom na to, že právna úprava ochrany osobnosti je založená na objektívnom princípe, nevyžaduje sa, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel priamy alebo nepriamy, alebo nedbanlivosť či už vedomá alebo nevedomá. V dôsledku toho môže byť uvedený znak daný aj v prípade mimovoľného konania alebo konania zo žartu a napokon aj konania v dobrej viere, pri ktorom si konajúci neuvedomuje objektívnu spôsobilosť svojho konania zasiahnuť do osobnosti inej fyzickej osoby (napríklad aj vtedy, ak je osobne presvedčený o pravdivosti ním prednesených nepravdivých skutkových tvrdení o niekom inom).

26.

Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne alebo aj inak, vždy však musí byť jeho súčasťou rozpor so zákonom spočívajúci v tom, že ten, kto do chránených práv zasiahol, nemal na to zákonné oprávnenie a že nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahu. Vo všeobecnosti sa pripúšťa, že neoprávnenosť vylučuje predchádzajúci súhlas dotknutej osoby so zásahom do jej osobnosti, ale tiež existencia zákonom uznávaného dôvodu pre určitý zásah (napríklad výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom alebo pri plnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona).

27.

O vzťah príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej z hodnôt tvoriacich fyzickú a morálnu integritu osobnosti a vznikom jej nemajetkovej ujmy spočívajúcej v porušení alebo aspoň ohrození chránených osobnostných práv ide vtedy, ak ujma je dôsledkom zásahu.

28.

Súd prvej inštancie dospel k absolútne správnemu právnemu záveru, že konanie žalovanej, ktorá v štvrtom odseku Žiadosti o prešetrenie postupu ošetrujúceho lekára zo dňa 25. 03. 2013 doručenej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou okrem iného uviedla, že pri naďalej zhoršujúcej sa komunikácii so žalobcom tento používal výrazy „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, bolo objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, nakoľko tieto tvrdenia uviedla v oficiálnej žiadosti adresovanej právnickej osobe zriadenej štátom za účelom výkonu dohľadu nad poskytovaním zdravotnej a ošetrovateľskej starostlivosti a verejným zdravotným poistením, a to v kontexte, ktorý vyvoláva bez pochybností predstavu, že žalobca ako lekár tieto výroky adresoval pacientke, či jej príbuzným v priebehu poskytovania zdravotnej starostlivosti, pričom svojím obsahom smerujú bezprostredne proti esenciálnym atribútom výkonu medicínskeho povolania obsiahnutým v Hippokratovej prísahe, teda ochraňovať chorých pred každou krivdou a bezprávím, keď súčasne tvrdenie „ja zadarmo nič robiť nebudem“ nemôže navodzovať iný dojem ako ten, že žalobca v dôsledku žiadostí pacientky, alebo jej príbuzných, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žiadal úplatok za vykonanie ďalšieho úkonu zdravotnej starostlivosti.

29.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôsledným odôvodnením právnych úvah, ktoré viedli súd prvej inštancie k vysloveniu záveru o porušení práva žalobcu na ochranu osobnosti tvrdeniami „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, keď správne poukázal na skutočnosť, že mali odznieť v súkromnom rozhovore žalobcu s jeho bývalou manželkou S.. V. K. v ich byte, pričom M. K. tieto vyjadrenia, ako uviedol vo výpovedi na Obvodnom úrade Bratislava dňa 25. 06. 20103 ani nepočul priamo od žalobcu, ktorý to povedal svojej manželke, keď diskutovali o matke S. K., teda hovoril „niečo v tom zmysle, že sú s ňou problémy a že on zadarmo nič robiť nebude“ s tým, že v tom čase bol v byte, teda žalovaná celkom neprijateľným a manipulatívnym spôsobom, bez predchádzajúceho preverenia skutočnosti, tieto tvrdenia použila v oficiálnej žiadosti adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorého účelom malo byť odborné prešetrenie poskytovania zdravotnej starostlivosti pacientke S. K., ktorá podľa Oznámenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o výsledku šetrenia podania zo dňa 20. 06. 2013, bola poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, Univerzitnou nemocnicou Bratislava, poskytnutá správne, v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti.

30.

Je všeobecne známou skutočnosťou, že medicína sa práve vďaka altruizmu ľudí, ktorí jej zasvätili život, zvykne považovať za najhumánnejšie povolanie, pričom verejnosť dokonca tieto kvality od lekárov opodstatnene implicitne vyžaduje a zároveň je nepochybné, že povolanie lekára znamená nikdy sa nekončiacu zodpovednosť za zdravie a život zverených pacientov a nakoľko žalovaná práve tieto najzásadnejšie atribúty žalobcu ako lekára v Žiadosti zo dňa 25. 03. 2013 spochybnila tým, že v nej citovala údajné tvrdenia žalobcu „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“, stotožňujúc sa s odvolacou námietkou žalobcu, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že

s predmetnou žiadosťou sa oboznámil riaditeľ Univerzitnej nemocnice Bratislava S.. S. G., K.. (č. l. 65 spisu), vedúca odboru kontroly, sťažností a súčinnosti s Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou O.. K.. S. I., K.., S. (č. l. 12 spisu), ako aj K. F.. Q. - traumatologickej kliniky Lekárskej fakulty UK a Univerzitnej nemocnice Bratislava O.. S.. N. I., K.. (č. l. 70 spisu), z ktorej výpovede zároveň vyplýva, že so žiadosťou sa oboznámilo aj riaditeľstvo Univerzitnej nemocnice pre Nemocnicu sv. Cyrila a Metoda, celá klinika, primár, pracovný kolektív žalobcu, t. j. približne 100 ľudí s tým, že pri referovaní Žiadosti o prešetrenie postupu lekára na rannom sedení sa povedia zásadné body sťažnosti, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobcu nemohla byť v posudzovanej veci primerane vyvážená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia, v prejednávanej veci iba ospravedlnením sa žalobcovi, nakoľko k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti, odbornej spôsobilosti a profesionálnej cti v pracovnom prostredí došlo, a preto nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, bolo nevyhnutné za opodstatnené a spravodlivé považovať priznanie aj zadosťučinenia v peniazoch, pretože je nesporné, že každý lekár, ktorý by sa nachádzal na mieste a v postavení žalobcu v tejto konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo, by vzniknutú nemajetkovú ujmu pociťoval vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú.

31.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s námietkou žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania mal správne na posudzovanú vec aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania, keď súd podľa neho prizná účastníkovi konania plnú náhradu trov konania, i keď mal vo veci len čiastočný úspech v prípade, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, ktorá sa môže týkať len skutkových okolností podstatných pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade totiž nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), pričom úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci, t. j. napríklad rozhodovanie súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého súd určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, a preto ak v posudzovanej veci súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu, aby sa mu žalovaná, ktorá neoprávnene zasiahla do jeho osobnosti, ospravedlnila, t. j. žalobca bol v merite sporu úspešný, patrí mu plná náhrada trov konania (§ 142 ods. 3 O. s. p.), keďže zamietnutie žaloby v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy spočívalo výlučne na úvahe prvoinštančného súdu.

32.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým určil, že tvrdeniami žalovanej „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“, adresovanej Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti a žalovanej uložil povinnosť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobcovi listom zaslaným na adresu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a Univerzitnej nemocnici Bratislava v nasledovnom znení: „Ospravedlnenie S.. S. K.. Týmto sa ospravedlňujem S.. S. K., Q. F.. Q.-traumatologickej kliniky LFUK a UNB, za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti tvrdeniami, že tento sa mal vyjadriť, že „s mamou sú len problémy“, „ja zadarmo nič robiť nebudem“ uvedenými v písomnosti zo dňa 25. 03. 2013 označenej ako „Žiadosť o prešetrenie správnosti postupu ošetrujúceho lekára“. Nad svojím konaním vyslovujem ľútosť. L. K..“., ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., a vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách konania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

33.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

34.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).